

EL MEU PAÍS ÉS UN ROC...

A l'estirp dels Foix, dels Torrents

El meu país és un roc
Que fulla, floreix i grana,
Franc de caça hi tinc cabana
Sense pallera ni soc.
No hi ha omeda, ni pineda,
I la nit s'ajoca, freda,
Sense brossalla ni bruc,
El cel hi venç la fatiga
I si la lluna hi espiga,
Jo peixo, dòcil, el duc.

De silencis faig el jaç
Amb boires per capçalera,
Entre els brancs de la tartera
M'acotxen vents de mal pas.
Tot aleja, pur, i avança
Per camins de deslliurança
Quan el son llumeja el cim:
Só el pastor d'una contrada
On el temps no té plomada
Ni l'home dards per al crim.

No em cal cleda, ni parany,
Ni freturo l'orriaire;
Sota arbrats de glaç i aire
Bec a la sal dels estanys.
Pel solell i per l'obaga
Só el darrer d'una nissaga
Amb erols a tots els vents:
Tots hi són, sense misteri,
Sota creus en captiveri
En un delta de torrents.

Lliberts, i durs, amb alous,
Llur fona en rosa de cercles
Colpia el menhir dels segles
En una tardor de bous.
Oh mels pures del paratge!
Recobrar, dels meus, la imatge,
Aigua enllà de l'hort furtiu,
Molls del rou de la caverna,
Hereus de la nit eterna
Amb els astres per caliu!

Si entre els pics em puny la ment,
La flor de l'alba m'aroma
Amb clarors de l'ampla coma:
Só la pedra en calm clement
Fita en un coll de miracle,
De tots, i de mi, l'oracle;
Vaig i vinc de roc a roc
—O pasturo palets tosos
En un bosc de crits confosos—
I, en ser fosc, hi vento foc.

Els Torrents, de Lladurs, agost de 1939

D'On he deixat les claus, 1953